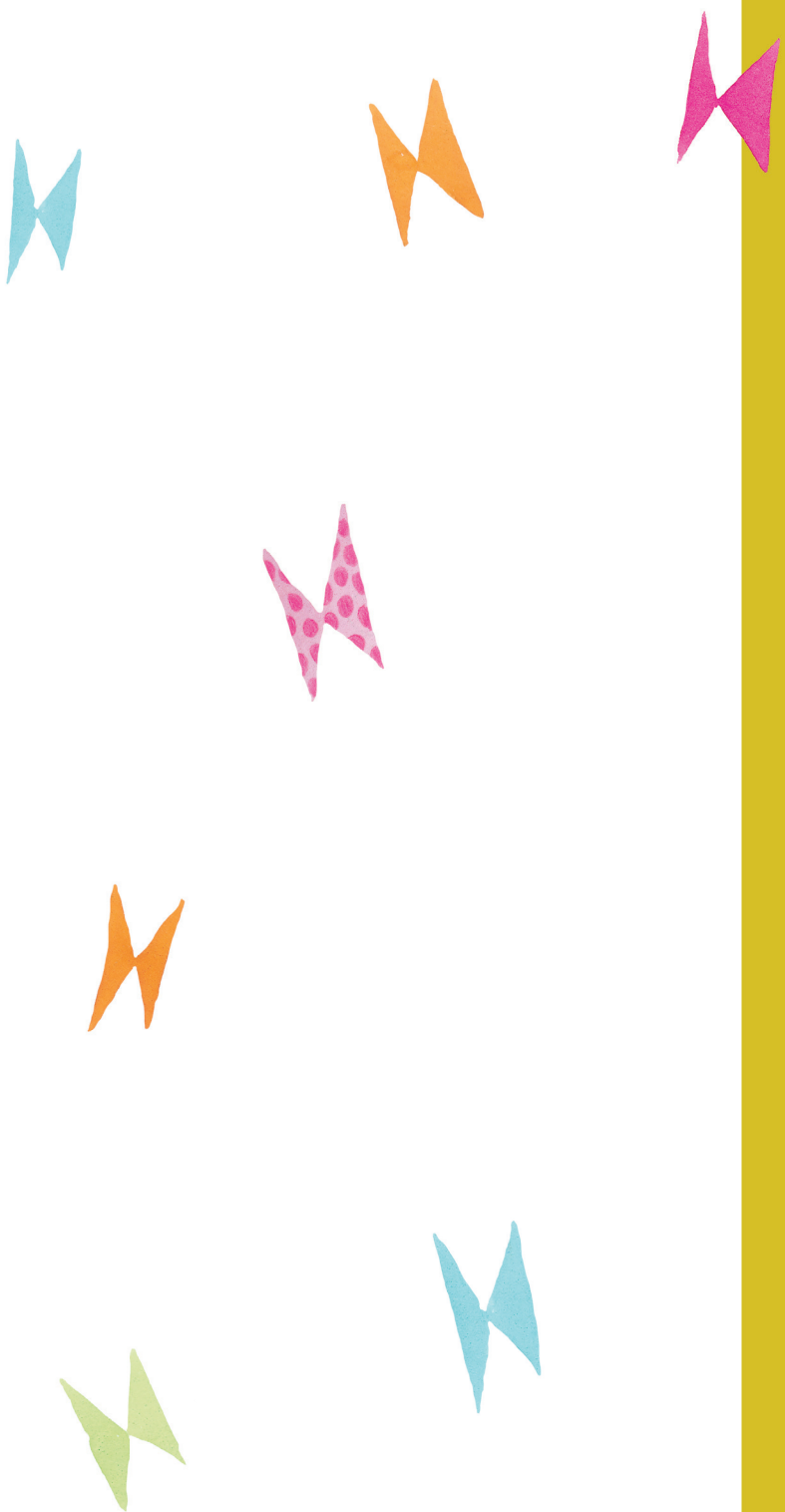

Inhoud

De prinses op de erwt	8
De wolf en de zeven geitjes	12
De nachtegaal	18
De gouden bal	28
Het lelijke eendje	34
De nieuwe kleren van de keizer	40
De gelaarsde kat	46

Scan deze QR-code met
je smartphone en laat je
door Martine Bijl twee
spreekjes voorlezen!

De prinses op de erwt

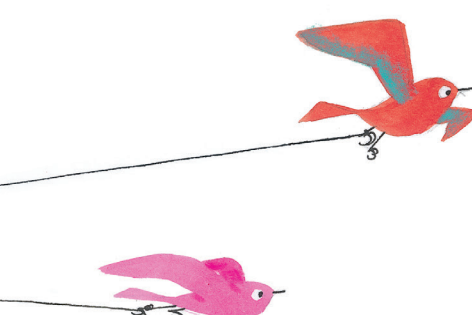
Er was eens een prins en die wou een prinses:
een échte prinses moest het wezen.
Hij zocht in Parijs en in Londen en Praag,
in Rome en Stockholm en Kollumerzwaag,
in China en in de Vogezen.

Prinsessen genoeg - nee, dát was geen probleem,
hij voerde wel honderd gesprekken.
Maar lachten ze raar, of hun bril stond niet recht,
dan dacht hij meteen: Die is óók al niet echt!
Dan kon de prinses weer vertrekken.

Teleurgesteld reed hij terug naar 't paleis
en ging bij de haard zitten treuren.
Zijn vader, de koning, zei tot de vorstin:
'Een schoondochter zit er voorlopig niet in,
d'r moet echt een wonder gebeuren.'

Toen klonk op een avond geklop aan de poort,
de regen sloeg tegen de ruiten.
De koning deed open, gastvrij als hij was,
en daar stond een natte prinses in een plas.
Mijn hemel! Wat deed ze daar buiten?

'Ik ben,' zei het meisje, 'een échte prinses
en 'k zou graag een kleinigheid eten.
En kan ik hier ook een nacht slapen misschien?'
De koningin dacht: Nou, ik moet het nog zien...
we zullen het gauw genoeg weten!

Ze ging naar het bed in het gastenverblijf
met lakentjes fris en gewassen,
en toen deed ze iets waar ze vrolijk van werd...
want eerst legde zij op de bodem een erwt
en daarbovenop tien matrassen.

Plus dekbedden, dekentjes, kussens van dons.
't Prinsesje begon al te gapen...
Het zag er ook reuze aantrekkelijk uit,
gebloemd en gestippeld en rood-wit geruit,
wat zou ze daar heerlijk op slapen!

Maar vroeg in de morgen kwam zij naar benee,
nog voor de vorstin haar kon wekken.
'Geen óóg heb ik dichtgedaan!' riep ze ontzet.
'Ik weet niet... er lag zoiets hards in mijn bed!
'k Heb overal pijnlijke plekken!'

Zoiets voelt alleen maar een échte prinses...
Toen was het gelukkig bewezen.
De erwt ligt – echt waar! – in een doosje van goud
en de prins en prinses zijn al jaren getrouwd.
Echt waar! Het staat hier toch te lezen?

De wolf en de zeven geitjes

Er was er eens een moedergeit met zeven kleine geitjes.
Ze hield van allemaal, zoals een moeder hoort te doen.
Ze maakte alle dagen zeven lekkere ontbijtjes
en 's avonds in hun bed kregen ze allemaal een zoen.
Dan las ze nog een sprookje voor...
Het was een goeie moeder, hoor.

Toen moest die moedergeit op pad om eten te gaan kopen,
maar vlak voordat ze ging, riep ze de kleintjes bij elkaar.
'Je houdt de deur op slot en doet alleen voor mama open...
De grote boze wolf eet jullie op met huid en haar!
Het is niet leuk dat ik het zeg,
maar anders kan ik écht niet weg.'

‘Natuurlijk,’ zei het zevental, ‘ons deurtje blijft gesloten!
Maar moeder, hoe herkennen wij dat akelige dier?’
‘Je kunt de wolf herkennen aan zijn grote zwarte poten,
en hij spreekt zoete woordjes met een stem van schuurpapier.’
De geitjes zeiden: ‘Ga nu maar,
dat komt echt prima voor mekaar!’

Niet lang daarna kwam iemand aan het geitendeurtje kloppen:
‘Doe open, lieve kindjes, jullie moeder is weer thuis!’
De geitjes riepen: ‘Donder op! Wij laten ons niet foppen!
Jij hebt een stem van schuurpapier, jij komt hier niet in huis!’
De wolf, die flink de pest in kreeg,
at snel een potje honing leeg.

Daar kwam hij weer. Hij wou zo graag een lekker geitenboutje!
‘Doe open!’ riep hij kwijlend – met een honingzoete stem.
Nu klonk hij net als moeder... maar hij maakte tóch een foutje:
hij leunde op de vensterbank en dat verraadde hem.
‘Sliep uit! Wij zien jouw zwarte poot...
Jij bent de wolf! Jij bijt ons dood!’

De wolf ging naar de bakker om een zakje meel te kopen.
Nou, kopen... hij riep: ‘Híér dat meel! Vooruit, een beetje vlug!’
Hij had het nodig om zijn zwarte poot erin te dopen,
en daarna liep hij snel weer naar het geitenhuis terug.
Die witte poot... die deed het hem,
tezamen met die zoete stem.

‘Doe open, lieve kindertjes! Doe open, hier is moeder!
Ik heb voor jullie allemaal iets lekkers in mijn tas!’
En toen hield hij zijn poot omhoog, bedekt met witte poeder,
en alle geitjes dachten dat het nu wel veilig was.
O, wat een vreselijke schrik...
daar stond de wolf, die slechterik!

Het was hun moeder niet die aan hun deur was komen kloppen,
het was de grote boze wolf, die flinke honger had!
Ze gingen zich wanhopig in de keukenkast verstoppen,
en in de kast en de wc, de wasmand en het bad.
En eentje in het kolenhok...
en eentje in de staande klok.

Nu wordt het echt een drama, maar je moet de waarheid weten:
de wolf doorzocht het huis, het is een vreselijk verhaal,
en ieder geitje dat hij vond, dat heeft hij opgegeten...
En weet je wat het ergste is? Hij vond ze allemaal.
Behalve... 't kleinste geitje, dat
zich in de klok verborgen had.

Toen stapte hij naar buiten om eens lekker uit te buiken,
want ja, zes geitjes is zelfs voor een wolf een beetje veel.
Hij zocht een veilig plekje bij de grote rozenstruiken
en viel meteen in slaap, met aan zijn poten nog het meel.
Hij snurkte als een ouwe os,
het dreunde door het hele bos.

De geitenmoeder kwam weer thuis om eten te gaan koken.
Ik hoef niet te vertellen wat een schrik en een verdriet...
want alles was omvergegooid en alles was gebroken,
en waar ze keek en hoe ze zocht... haar kindjes vond ze niet.
Ze riep hun namen, een voor een,
tot langzaam alle hoop verdween.

Maar toen ze om haar jongste riep, haar laatste hoop op leven,
toen kwam een klein geluidje uit de grote staande klok.
Daar zat hij doodsbenauwd achter het slingerwerk te beven,
hij kon haast niet meer praten, hij was helemaal in shock.
'De boze wolf!' zei hij alleen
en toen begreep zij het meteen.

Ze zijn toen met z'n tweetjes naar het grote bos gelopen.
Daar lag de wolf te snurken, met zijn dikke buik omhoog.
En zij is op haar tenen heel dicht naar hem toe geslopen...
Het leek wel of daarbinnen in die buik nog iets bewoog!
Dat kón toch zeker niet... of toch?
Leefden haar kleine geitjes nog?

